

перено на кадра-та. „Ако ви още уебцате да ви тука сърце-то, само ней тука има да благодарите.“

„Доменико,“ казва капитанина, „свършете му края вие. Ви сте тука въ моя-та къща, азъ не мога да търпамъ, ви да са обясните тѣй господски у дома ми, като да живѣя азъ само отъ ваша-та милость. Не щжъ никакъвъ даръ отъ оногova, кой-то ми грабна звѣрски най-свѣщо-то. Ви имате инакъва правда надъ момиче-то, инакъ, това тя сама ли го доказва. Ако ви нея убихте коварски, и гледате и мене да земете живота ми, то сте едно диво добиче, и кой-то не ви убие, наистина той ще е едно голѣмо говедо. Вие видите, че сега това е отъ мене една голѣма милость, че азъ не си пенялихъ мое-то желание да ви примахна отъ този свѣтъ прѣди още ви да са наканите да подигнете пушка-та си. Но азъ са съжалихъ за васъ; азъ мога си представи, че чловѣкъ си изгубва ума заради онова момиче, на и послѣ свъртъ-та ѝ не го получава. Заради това ето азъ ви предлагамъ единъ честенъ двубой. Земете оръжие-то си, ви казвамъ. До какъ изчета до три, или азъ, или ви, или и двама да не живѣемъ вече.“

„Червенобрадия не измѣни положението си. „Направете що-го искате,“ казва той. „Азъ нѣма да пушкамъ на васъ. Ако ви убия мога ли си постигна желанието? Азъ съмъ вече единъ инакъвъ чловѣкъ. Азъ убихъ най-хубава-та жена на този свѣтъ, азъ съмъ звѣръ, ви имате право тѣй да ме наричате. Азъ си мислихъ дано стане по-добрѣ ако премахна и васъ отъ този свѣтъ. Но азъ съмъ единъ лудъ чловѣкъ. Ако вие намерите тамъ горѣ, на ли азъ ще си избѣмъ сърце-то за нея, като ви гледамъ да сте двама прилѣпени, защото-то тя за мене е вечно изгубена? Не, свършете му края, както ви казвате. Ето тука азъ стоя съвсемъ спокоенъ. Оръжие-то си — той го ритнува съ крака си — нѣма нито да го побутна. Хвърлете, капитане, и азъ ще ви простя съ последна-та си въздишка, какво-то ми причините. Казвамъ ви предъ Бога, този животъ, кого-то вода е за мене едно голѣмо убийство, отъ като видѣхъ тази тука, живота ми дотегна твърдѣ много, още повече, отъ като глѣдамъ прѣдъ очи-тъ си нейния любовникъ, кого-то тя тѣй толкова много любила.“

„Като изказваше той това, сякашъ, че го оставаше силата, падна на земя-та, оловн образа въ рѣцѣ-тъ си. Цѣлото му тѣло затрепера, той са виждаше да са поцѣпява.“

„Доменико,“ извика капитанина, кой-то сега пристѣгна наблизо до него и си тури рѣка-та на рамена-та му, дигнете са